

„Hm! Die Frits ja.... Dat ventje bevalt me nog altijd niet.... Daar moeten we op blijven letten.”

„Och ja....!”

„Maar zeg, m'n liefste, als je van noodig hebben spreekt.... Je weet toch waarachtig wel, er zijn er genoeg die jou noodig hebben.... Jij doet zooveel....

Weer schokte ze in zijn armen.

„Kom-kom, dat weet je toch heel goed. En in de eerste plaats” — hij drukte zijn mond in haar hals — „je ouwe man.... die heeft je ontzettend noodig!”

„Och ja.... Nou ja....”

„Lieneke! Geloof je me niet?”

„Hè?.... Och ja.... ja.... ik geloof je wel....” Zachtjes, onder zijn jaslapel verborgen, scheen ze te huilen

Hij trok haar meê naar zijn diepen fauteuil, liet zich daarin neervallen, Pauline op zijn schoot. Lijdelijk bleef ze tegen hem aanliggen, hij voelde haar onderdrukte snikken.

„Wat ben je weer overspannen, vrouwtje.... Geen wonder trouwens... Al die moeilijkheden ook tegenwoordig, hè? Met alles!.... Maar kom, er zijn ook nog wel lichtpunten.... Daarnet, onder weg hierheen, heb je nog zoo gelachen, gekheid gemaakt met je vriendje Vechtel....”

Ze kwam plotseling rechtop, snoof en bette haar tranen weg. „Wat?Och, nou ja.... Wat moet ik met hem anders doen dan gekheid maken....? Als ik die au sérieux nemen zou....”

„Hoezoo? Maakt hij je zulke ernstige complimenten? Hij wordt toch soms niet lastig?”

„Lastig? O wel nee! 't Is net een kind dikwijls, hè? Een groote jongen. Zoo ijdel op zijn knappe, rechte gezicht, z'n glanzende krulles!”

Nu glimlachte ze even door haar tranen heen. „'k Heb soms lust er een hand in te slaan en hem zoo door mekaar te schudden.... lekker.... heelemaal uit z'n fatsoen, z'n gewichtige allure.”

Huib glimlachte meê, blij dat haar stemming opklaarde. „Hm!.... Nou.... 'k Zou toch maar een beetje oppassen. Hij maakt je niet zuinig het hof op zijn manier.”

„Op zijn manier ja! Met zijn dood-ernstige redeneeringen over kunst en filosofie, waar hij niets van begrijpt zelf. Zijn kubistische theorieën.... Hij loopt Bolland tegenwoordig en probeert daar dan van te vertellen.... Och, och!” Eensklaps keek ze Huib in de oogen, fel, lachend luid-op nu, nerveus en met trillende neusvleugels. Ze streek een hand over zijn hoofd.

„Is mijn lieve kale kopje soms weer.... een beetje.... jan-loersch?”

„Jaloersch: och kom! Als ik zoo gauw.... Wat....? Op mijn leeftijd